

El referèndum incòmode

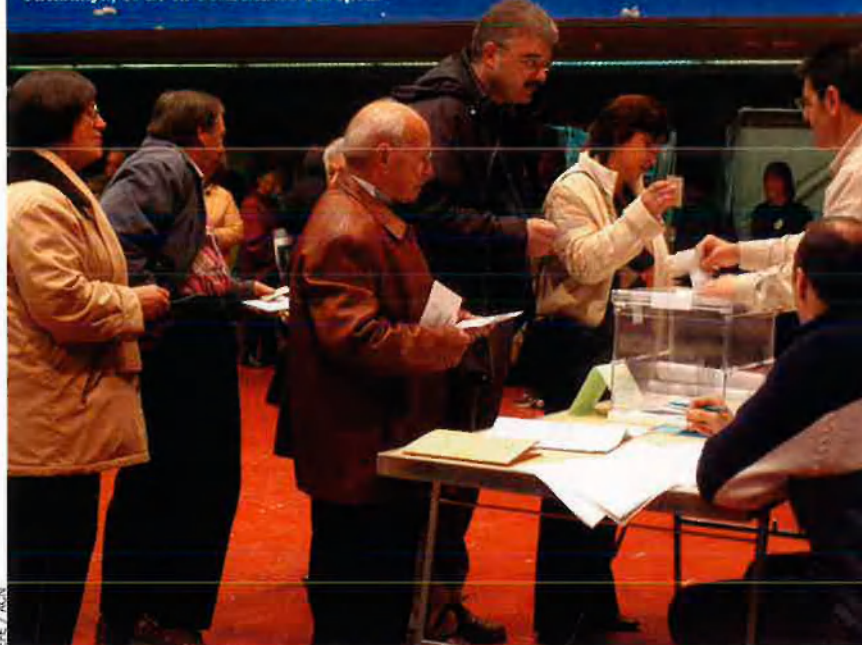
La manifestació del 18 de febrer obre més dubtes sobre els resultats i l'índex de participació que registrarà el referèndum sobre l'Estatut.

La manifestació del 18 de febrer a la Gran Via de Barcelona, que duia per lema "Som una nació i tenim el dret de decidir", reivindicava tres punts que no recull l'Estatut pactat pel president de CiU, Artur Mas, i el del Govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero: el terme nació, el dret d'autodeterminació i l'exigència de respecte a les decisions preses a Catalunya ("el que nosaltres decidim, ningú no ho ha de retallar", deia el manifest), la qual cosa, en termes estatutaris, és una demanda perquè no es modifiqui el text aprovat al Parlament de Catalunya el 30 de setembre. Tenint en compte aquest fet, cal considerar l'èxit de la manifestació com un rebuig de bona part de la població al text d'Estatut que, ara per ara, es debat. El polític Jordi Sánchez deia a *El País*, en referència a la manifestació, que "s'ha de constatar la percepció d'engany que per a molts representa el gir que l'Estatut està fent".

Quines conseqüències tindrà aquest rebuig en el referèndum que s'ha de celebrar a Catalunya com a últim pas per aprovar l'Estatut? Pere Martí ha opinat, a l'*Avui*, que pot haver-hi "sorpreses en el referèndum de l'Estatut si no s'entén que la de dissabte va ser una mobilització a favor d'un Estatut digne i ambiciós, sense amputacions que el deixin buit de contingut."

El polític Ferran Requejo explica a *EL TEMPS* que, per a la manifestació del 18 de febrer, "es va mobilitzar electorat de tots els partits excepte del PP". Consta que "no hi ha dades quantitatives de cada partit, però, per la importància de la protesta, sembla clar que hi va haver votants de tots els grups". I conclou que "pot haver-hi continuïtat entre el 18 de febrer i l'abstenció en el referèndum si no canvia el text [de l'Estatut]".

A dalt, imatge de la manifestació del 18 de febrer, a la Gran Via de Barcelona. A sota, votants de l'últim referèndum celebrat a Catalunya, el de la Constitució europea.

La traducció en els resultats dependrà, lògicament, del posicionament final dels partits. "Si els partits van dividits al referèndum –diu Requejo–, això implicarà una pèrdua de la participació que podria quedar en el 50% o menys".

Quadripartit esmicolat. El secretari general d'ERC, Joan Puigcercós, ja avança a *EL TEMPS* (vegeu l'entrevista a les pàgines 24 i 25) que la seva formació votarà "no" a la proposta d'Estatut a les Corts. Per tant, caldrà saber si ERC, al referèndum, demanarà l'abstenció o el no. Requejo s'inclina per la primera opció, sobretot perquè es dona per fet que el PP votarà en contra –aquesta opció és més clara després que la tebiesa de Piqué sobre el text pactat a la Moncloa fos censurada per Àngel

Acebes–. Requejo dubta molt que "ERC demani el mateix que demana el PP".

David Madí, portaveu de CiU, explica en una altra entrevista a *EL TEMPS* (pàgines 26 i 27) que el seu grup no admetrà un referèndum amb dissensions en el tripartit: "No sereu còmplices –diu Madí– d'un referèndum orquestrat per un Govern dividit on uns disparin cap a un cantó i altres cap a l'altre. En aquesta situació, ja s'ho faran."

És previsible, doncs, que la divisió de partits sigui la situació més probable quan, a la tardor, es convoqui el referèndum.

Aquesta abstenció provocada per divisió del quadripartit que va tenir endavant l'Estatut al Parlament de Catalunya faria encara més magres uns nivells de participació que, històricament,

ricament, ja són més baixos en les eleccions autonòmiques que en les espanyoles i municipals. Cal tenir en compte també que, tradicionalment, els votants que més es mobilitzen en aquestes eleccions –tots els graus del catalanisme– serien els que no votarien per abstencionisme militant (ERC) i els altres descontents que van “diversificar” la protesta de dissabte.

Si ERC diu no. Si Esquerra demanés el “no” al referèndum, el panorama complicaria encara més la situació política a Catalunya. Les amenaces de CiU –l’esmentat “ja s’ho faran” de David Madí–, significarien la desmobilització –a més a més– de bona part dels votants del sí.

Quin percentatge de sí i de no s’obtidria en el referèndum en aquest escenari és impossible de preveure, però la incertesa incomodaria els partits que hagin aprovat el text al Congrés i al Senat.

La marxa enrere és possible? Segons Requejo, “no és probable”, perquè “és qüestió de majories i ERC no té majoria”. Pel que fa a la resta de partits, “ja han arribat massa lluny”. Un Estatut aprovat amb un “sí” feble –un 60%– seria, segons Requejo, “una llei aprovada, però també seria la constatació que un procés que va començar bé ha acabat malament, que el resultat és insatisfactori i que l’Estatut s’hauria de revisar en un termini breu”.

Si el referèndum obté uns resultats ajustats, “els partits ho interpretaran de manera contradictòria, però el fons serà que hi ha una frustració indicativa que aquest procés s’ha tancat malament.”

La manifestació de la Gran Via ha estat una demostració de força amb diverses lectures, però sembla evident que és l’expressió d’un descontentament transversal, que no afecta només els partits que s’han adherit a la convocatòria, ERC i EUiA.

“En aquesta última fase, tant al PSOE com a CiU –opina Requejo–, els convé reformular parcialment l’Estatut acordat a la Moncloa, perquè són ells qui el van fer i ara han vist que hi ha una resistència popular al producte d’aquest pacte.”

Àlex Milian

‘Pobres inmigrantes de esta Cataluña’

EL CIRC DE LA FAMILIA BRUNETTI

Envieu les vostres perles a circbrunetti@eltemps.net

Dissabte 19 una gernació envaïa els carrers de Barcelona (mentre el responsable dels recomptes oficials s’estrenyia el cilici per allò de no caure en la temptació d’oferir una xifra versemblant, i l’organització, empesa per l’eufòria de l’èxit, anunciava l’entrada del manifestant “1 milió”) i un servidor es fregava les mans pensant en les reaccions de la família Brunetti a aquella demostració de “*tener las cosas claras*” (si em permeteu manllevar la frase de les tanques publicitàries de COPE escampades per tot el Principat)... Doncs res, tu. Aprofitant el comunicat d’ETA i un parell de cosetes més, han girat la vista cap una altra banda i m’han deixat sense la dosi esperada de disbarat, insult i demagògia. Fins i tot els especialistes del crit anticatalà s’han mostrat poc eloqüents. Res de destacable. Potser, en tot cas, la columna que escriu Juan Carlos Girauta a l’acreditadíssim diari digital *Spain Herald* (un referent a tot el món, segur!). I allí encara ens sorprèn exposant, d’entrada, no pas crits sinó un lament:

“Los votantes, y aún los ocasionales defensores del Partido Popular en Catalunya (que no es lo mismo que el Partido Popular de Catalunya) vamos a recibir en dosis industriales lo que ya venimos recibiendo sufriendamente desde hace años: presiones, insultos, vetos, estigmatización, exclusión, odio, ira.”

Poc original, vaja. En tot cas, la cosa mínimament nova la trobem al final de la columna. Ve servit en forma de bravada o d’“*órdago a la grande*”, si us fa peça la terminologia de can Brunetti.

“Dejando aparte la broma de las 500 entidades, admitamos que ERC es capaz de sacar a la calle a más de cien mil personas. Bien. Tienen más o menos los mismos votantes que el PP en Catalunya. Y menos militantes. Si ha llegado la hora de la calle, salgamos todos. Y si a Piqué le da miedo, que se largue con viento fresco. Y si le da miedo a Rajoy... habrá dejado de representar y de proteger a los ciudadanos de Catalunya que defendemos la idea de España. Y que nos estamos quedando solos. Eso sí, en el Círculo Ecuestre lo tratarán mejor.”

D’això se’n diu “*echarse al monte*” en termes de l’ideòleg brunettià Blas Piñar; o, en aquest cas, “*a la calle*” que no oblidem que és propietat de Fraga Iribarne. Almenys això va dir ell i de moment encara no l’ha reclamada ningú més. Ni tan sols n’han reclamat la propietat els “*cien mil*” esvalotadors festius, aliens al patir dels “*amantes de la concordia nacional*” que no tenen altra sortida per expressar el seu dolor que llocs com ara el que té obert a Internet Amanda de Miguel. Allí recull testimonis tan tristos com aquest:

“Ricardo Castells Reizábal comenta: ‘Patético el espectáculo que vi hace unos meses, una abueia castellana mal hablando catalán por la calle con un niño a su cargo. Pobre abueia y pobres inmigrantes de esta Cataluña.’ Los ascendientes de Don Ricardo son madrileños, catalanes, toledanos, vascos y riojanos. Eso es España.”

I que no ho vulguem entendre!!!!

Lluís Montserrat

Col·labora amb la família Brunetti i guanya una cartera encolxinada per a l’ordinador

Ajuda’ns a trobar les millors perles del Circ de la família Brunetti. Feu’les arribar a circbrunetti@eltemps.net (en qualsevol format: vídeo, text o arxiu sonor) o, per fax, al 932 384 263, amb les dades de la “*troballa*” (milià, data, secció, programa, autor...)

